

Smoking Souls: «Hem volgut fer una mirada enrere, als nostres orígens»

Parlem amb el grup de Pego sobre el nou àlbum, 'La cura'

Smoking Souls | Juan Miguel Morales

Entre *Translúcid* (2019), un àlbum que va mostrar l'ambició fora mida de **Smoking Souls**, i el seu cinquè treball, *La cura* (2022), tots dos editats per Propaganda pel Fet!, han passat dues coses. D'una banda, el món s'ha tornat boig, i de l'altra, els de Pego han hagut d'enfrontar-se a l'ombra allargassada del seu flamant precedent. Com el títol indica, el nou disc vol ser alhora una guia de supervivència i un exercici admirable de superació, vuit temes posats a les mans de nou productors diferents. De tot plegat hem parlat a Pego amb **Carles Caselles** (guitarra i veu), Pau Camps (guitarra) i Josep Bolu (bateria), la banda que complementa el baixista Marc Miralles. Un dia d'hivern beneït per un sol primaveral, curatiu, del qual hem gaudit en l'entorn idíl·lic de la casa de camp de la família del percussionista. L'indret exacte de la zona zero de la curació.

'La cura' ha estat un esforç titànic, gravat en vuit estudis diferents. D'alguna manera, recorda el 'Denhora da Poligrafo Bakarra', (Only in Dreams, 2014) de Berri Txarrak, el triple EP que els navarresos enregistraren en tres estudis diferents. En el vostre cas, és encara més extremat.

Carles Caselles: Després de tot el que vam viure, amb un àlbum del qual no es va poder fer gira,

perquè *Translúcid* va quedar en l'estacada, estiguérem buscant la manera d'automotivar-nos. Anàvem a fer el cinquè disc i no volíem repetir fórmula, quedar-nos estancats. La idea d'anar a vuit estudis va ser per trencar barreres, eixir de la nostra zona de confort i posar-nos metes.

Pau Camps: Recorde una conversa que vam tenir els tres, poc després d'eixir de la pandèmia. Vam fer un exercici de memòria i vam concloure que, al final, no recordarem si hem tocat quatre o cinc cops al Feslloc o a l'Acampada, sinó les idees més boges. Sempre havíem gravat amb el mateix productor, Mark Dasousa, i si ens atrevíem a eixir de la zona de confort havíem de fer-ho radicalment. Quan s'acabe el grup, això és el que quedarà i el que tots recordarem.

Josep Bolu: Després de la pandèmia vam decidir que anàvem a passar-ho bé, fer coses que a la banda li serviren d'aprenentatge i com a experiències personals. I la veritat és que ha sigut brutal.

Les cançons sonen Smoking Souls, però tenen un segell diferent, una altra mirada. Es tractava d'això?

C.C: En el pla estilístic, les cançons tenen a veure amb allò que escoltem en cada etapa, però amb aquest disc hem volgut fer una mirada enrere, als nostres orígens. És el nostre treball més sincer perquè és molt de banda, no hem utilitzat quasi elements sintètics, només baix, bateria i guitarres. Volíem mantenir la frescor de la composició al local, i crec que hem aconseguit un so de guitarres potents però tornant al nostre inici. I, evidentment, tocant millor que fa deu anys.

J.B: Pel que fa a la composició, no li hem pegat tantes voltes com en altres discos, hem intentat mantenir l'essència i l'espontaneïtat de quan sorgeix la cançó. En *Translúcid* li fèiem moltes voltes. El que sí que volíem és que, ja que hem apostat per una altra via, que es notara el segell de cada productor.

P.C: La faena del productor és extensa, va des de fer les cançons fins a pensar un imaginari sonor. Tot i això, sempre que hem enregistrat un disc hem anat a l'estudi amb les idees molt clares, les cançons no han patit un procés de transformació brutal i solament han evolucionat pel que fa als efectes o la cohesió d'elements. En el cas de *La cura* eren productors que ja coneixíem i valoràvem, però no s'han introduït en l'ADN de les cançons perquè l'estructura ja estava definida. Hi han aportat una visió de so, més que de composició.

En el fons, és anar contracorrent. Quan les bandes es consoliden tendeixen a l'autoproducció. Heu fet el camí contrari.

C.C: Tal vegada d'ací un parell d'anys, amb un altre disc, ens anirem a la banda contrària, gravant els temes en el nostre local amb una producció pròpia. És el que dèiem, el grup té més d'una dècada en actiu i hem de fer coses que no havíem fet fins ara per mantenir viva la flama de la il·lusió.

Smoking Souls Foto: Juan Miguel Morales

Smoking Souls sou un grup de guitarres, un fet també contracultural. El cas és que reunir tantes visions ha servit per trobar molts detalls i sonoritats diverses?

P.C: Recorde una cançó molt de guitarres que vam gravar amb el baixista de **Tardor**, Tono Hurtado ("Immortals"), un productor amb un imaginari sonor molt pop. Al final ha quedat una cançó pop. Sabíem que podia passar, i estàvem oberts, llevaren distorsió a les guitarres i buscarem altres efectes. És sorprenent perquè vam portar a l'estudi maquetes amb els arranjaments fets, i la mateixa cançó, gravada a casa del productor, és un altra.

És evident que si poses una cançó a mans de Tono Hurtado ja saps el que passarà.

C.C: "Immortals" és una de les cançons més diferents del disc. Té un so peculiar.

P.C: No deixa de ser una cançó de **Smoking**, amb el ritme punk, però té una sonoritat molt *indie*, *soft* i cuidada. El més bonic del procés ha estat veure com es transformaven les cançons a través de la visió de cadascú. I Tono, en aquest cas, va treballar per donar-li un toc personal sense perdre l'essència del grup.

EL PODER DE LA SANACIÓ

Més enllà de les cançons, el concepte del disc 'La cura' parla sense circumloquis ni complexitats del poder de sanació de la música, però també del paisatge i les amistats més pròximes... Si no haguéreu passat per la pandèmia hauríeu fet aquesta tria?

C.C: Bona pregunta! Personalment, crec que no hauríem fet aquest disc. Ni tampoc s'haguera editat tal com el vam plantejar, n'estic seguríssim. Des de la pandèmia, hem passat per un procés de transformació molt gran, i hem hagut de buscar eixides per a tota aquesta destrucció de la idea que teníem de banda per encarar el futur. Teníem una idea ambiciosa d'arribar a grans escenaris i la pandèmia ens ha posat els peus a terra a un nivell que no podíem imaginar. Ens hem hagut de cuidar individualment, i a través d'aquest procés hem buscat altres companys per fer les cançons i gravar el disc des d'un altre punt de vista. Sense la pandèmia, el disc s'hauria

titulat d'una altra manera.

J.B: I gravar amb vuit productors, això tampoc ho hauríem fet.

P.C: Amb *Translúcid* teníem unes grans perspectives, molts festivals tancats... I la imatge que ens havíem fet del que havien de ser els dos anys següents, de sobte, va desaparèixer. Recorde una reunió de gabinet de crisi: xics, busquem-nos una faena, del que siga, perquè no ixen els números, no podrem viure de la música. Va caldre acceptar-ho i tirar endavant. I si el grup s'acabava que no fora perquè entre nosaltres havíem tingut cap problema.

Una pena, perquè havíeu fet un gran disc.

C.C: Sí, estàvem en un moment dolç, després de deu anys de picar pedra. Sempre hem estat valents i hem invertit tot el que hem guanyat perquè la banda funcionara i anara endavant. *Translúcid* va ser una aposta, fins ara la més gran. Vam començar a omplir sales grans que no ens haguérem imaginat mai. I es va frenar tot en sec. Això ha condicionat la manera com ara componem i veiem el grup. No mirem tant el futur, sinó més el curt termini.

El nou disc s'ha publicat precedit de l'EP de Carles Caselles en solitari, 'L'afluent' (Primavera d'Hivern, 2021), que ja parlava de la deriva social i d'obrir escletxes de llum amb la música. Fa poc Àlex Blat, de Tardor, confessava que el seu disc en solitari havia generat certa confusió entre els seguidors sobre la continuïtat de la banda. Com ho heu enfocat en el vostre cas?

C.C: Entre nosaltres va crear confusió el fet que jo traguera cançons noves fora del grup, una situació que em va requerir parlar i haver de donar alguna explicació a la resta del grup. Simplement va ser un temps que jo tenia per fer cançons i em venia de gust explorar altres sons i altres músiques, i fins i tot altres persones amb qui fer música. Veníem del final del 2020 i principi de 2021, una etapa en què no podíem fer massa projectes com a **Smoking Souls**. Cadascú de nosaltres vam estar fent les nostres coses, desenvolupant altres idees a banda del grup. I en el meu cas va ser per gravar aquelles cançons noves.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=bDNXy5PorOA>

El primer senzill va ser la cançó titular, "La cura", enregistrada amb Sam Ferrer. Musicalment és un tema redó, però sobretot és molt representatiu de l'esperit del disc, per la referència al Mediterrani, a Estellés, a la geografia entre el Montgó i el Penyagolosa... És una cançó que parla de supervivència i arrelament.

J.B: És una cançó introspectiva. Volíem que l'avançament parlara de la cura, de trobar-la en l'entorn i en els versos d'Estellés. Volíem una cançó potent sobre la nostra gent.

P.C: Ens va semblar que era un moment de desesperació, de buscar la salvació davant de posicionaments tan estúpids com el negacionisme de les vacunes. Hem vist el millor i el pitjor de l'espècie humana en molt poc temps. El títol és molt potent perquè nosaltres vam tornar a fer música pels mateixos impulsos que sentíem quan no vivíem de la música. Va ser una via d'escapament d'una realitat que no ens agradava. Va ser una manera de tornar a l'inici.

El tema sona com Queens of the Stone Age. És una de les vostres referències?

C.C: Sí, és una de les nostres influències més clares. Una cançó pot tenir moltíssims referents, fins i tot de música que no és ni rock ni pop. Per això és tan important escoltar molta música quan estàs en un procés de creació. Potser *La cura* és el nostre disc més rocker, en el sentit que hem escoltat molta música.

P.C: Tot i que "La cura" és drum'n'bass.

J.B: Ja fa temps que volíem fer un tema amb aquesta sonoritat. I en "Volves de neu" vam estar a punt de fer-ho, però no teníem cap cançó feta expressament amb aquest ritme, i finalment ho hem aconseguit.

La cançó "La llavor" està plena de simbolismes, és l'únic tall produït a quatre mans per dos noms significatius, Jaume Farraig i Yon Mikel García, que us connecten amb referències cabdals del País Valencià com La Gossa Sorda i Zoo. Amb quina idea la va plantejar?

C.C: Va ser premeditat, volíem treballar amb el pare que va crear el so de **La Gossa Sorda**, els nostres germans. I d'alguna manera hi havia una part romàntica.

P.C: I també volíem algun productor bateria al disc, i en acabat en tenim dos.

J.B: A banda d'això, Jaume Farraig és una persona que sempre hem tingut al costat, però mai havíem treballat amb ell. Ni tan sols ha vingut mai de tècnic de so amb nosaltres per als directes.

"Soledat" té un punt de punk melòdic, feta amb Santi García i amb la col·laboració del duet gallec de rock alternatiu Bala, que canta uns versos en gallec. També podia ser un possible senzill...

P.C: Sí, de fet, havia de ser el primer senzill, però després la selecció va canviar, perquè hi havia cançons que havien agafat més força i tenien la imatge que volíem traslladar com a primer llançament.

J.B: No ho serà, però almenys li hem donat el rang de ser la cançó que obre el disc.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=1Bo92ZVMuJM>

Amb "La revolta", produïda per Pablo Martínez, s'ha buscat una certa simplicitat i un so més atemporal. És una de les cançons que sonen diferent, juntament amb "Immortals". No és la primera vegada que us acosteu al pop indie.

C.C: És curiós, perquè al local sonava més punk-rock. I precisament la vam proposar a Pablo Martínez perquè ell grava habitualment amb grups punk i hardcore. I, per contra, la va canviar i la va fer molt més pop.

P.C: I encara volia fer-la més pop! Hi va haver una taula de negociació per dir-li fins ací! I just ell, que té la banda de punk de projecció estatal **Desakato**.

J.B: Tenia una proposta de canvi de ritme que la portava a tendir més cap al pop. Es veu que està cansat de fer punk-rock i la va voler portar cap a una altra sonoritat. El cas és que els productors no tenien una visió global de totes les cançons disc, i nosaltres vam preferir fer un tema més rocker.

C.C: Així i tot, és una cançó amb fragments punk-rock i una part quasi metàl.

En tot cas, al final és una cançó que sona com un canó que impacta melòdicament, i té també una lletra molt aconseguida: "Del dolor em naix la llavor que guarde per sembrar en mi nous valors". És la visió positiva del dolor, no?

C.C: Sí, el disc també gira al voltant d'aquest concepte, de manera que a través del dolor i del canvi per desprendre's dels lligams naixen altres oportunitats que ens poden portar a un estat de calma. Cal acceptar el que tenim i estimar-ho. Hem passat dos anys amb molts canvis interns i crec que ho havíem de plasmar a les cançons.

"L'incendi", que heu posat en mans d'uns dels productors més joves, Joel Gilabert, té un inici hardcore, però després evoluciona amb pujades, baixades i moltes capes, musicals i textuais: "Celebrarem que ens hem curat". És un altre dels grans temes.

C.C: És curiós, perquè era una cançó que va estar a punt de quedar-se fora.

P.C: Va ser la que vam fer en menys temps i la que portàvem més amb pines.

J.B: El productor va fer un treball increïble. En escoltar la primera mescla ja vam tenir clar que li havia pegat una bona volta. És de les cançons que més canvis han patit.

P.C: I la que més faena portava, perquè no li vam posar les coses fàcils. Després de gravar, l'enviàvem al productor i no sabíem res de la cançó fins que no estava acabada. Era com fer un examen i tardar tres mesos en saber el resultat: podíem suspendre o treure un notable. No sabíem què podia passar.

C.C: La que pensàvem que anàvem a traure un 3, de sobte treia un 8 amb un curro brutal! Estem contents amb tots els productors però, com deia Bolu, aquesta era la cançó que estava més verda i per això ha acabat tenint un aire més fresc.

Smoking Souls Foto: Juan Miguel Morales

El disc es tanca amb "Flor, espina i sang": ¿Per ser feliç, m'heu venut el conte del progrés'. D'això els valencians en sabem bastant, i més a Pego, que sobre aquest tema en podeu parlar molt.

C.C: Podríem fer un disc doble.

P.C: Aquesta lletra la vaig escriure jo. I ja no pensava tant en la realitat dels valencians com en la manera en què el capitalisme ens ofereix els estímuls necessaris perquè apartem els discursos de contrapoder. És una cançó contra la seducció del poder perquè la gent el segueixi.

La cançó s'ha fet amb el madrileny Juan Blas. Com ha estat treballar amb persones d'altres àmbits lingüístics?

P.C: Juan ens va rebre al seu estudi de Madrid parlant en valencià. S'ho havia preparat, evidentment. Ell valora moltíssim que parlem en la nostra llengua i que cantem de la manera en què pensem. Nosaltres som fans de les seues bandes, **Nothink** i **Minor Empires**, i li va molar molt que una banda amb sonoritats americanes tinguera el tret distintiu de cantar en valencià.

J.B: No ens coneixia la banda i li va sorprendre que sonarem com **Biffy Clyro**.

C.C: Quan li vaig enviar el tema, va quedar pillat. En valencià? Doncs, clar que sí. Encara li va donar més valor. Va ser especial.

J.B: Ara, pel que fa a comunicar-nos... el castellà no és el nostre fort.

P.C: Ara mateix a Pego el castellà el portem molt malament.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=aqzcUSKsA9U>